

Murányi Zita

SENKI

Azt álmodtam, senki vagyok, nem az, aki
megvakította a küklopszot,
egy másik mezei senki,
nem kell Ithakáig menni, megteszi
a közeli kis tó a házunk mellett.
Reggel a napfelkelte bevérzi a vízmedret,
és télen a hókarú fenyvesek
leütögetik tüleveleikről a hógörgeteget.
Szirénének helyett hattyúdal,
a fületem én sem tömöm be,
hajóm nincs, csak néhány rozoga felhőcsónak
úszik távolabb egy másik álomban.
Szalonnasütéskor a faragott nyársat forgatva
sem nézek föl a napra, millió sugár szúrja át.
Csak amikor magányára csillagot sebez,
s ezüstösen lángol, mint egy ókori páncélszerkezet,
vagy az éjnek sző halotti leplet,
jut eszembe az ég, a szétszórt nyílhegyek,
fölállok, és
hazamegyek, hogy rendbe tegyem
a kertet.

Magyar Napló, 2024/6.